

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1525/2015
10.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Божицара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца М.Ј. из Б. и С.М. из З., чији је заједнички пуномоћник Г.С., адвокат из Ч., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијске управе Зрењанин, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 687/15 од 08.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 687/15 од 08.05.2015. године и пресуда Основног суда у Зрењанину П1 162/13 од 03.03.2015. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење, у делу одлуке о накнади зараде по основу рада за време државних и верских празника и прековременог и ноћног рада.

У преосталом делу, **ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 162/13 од 03.03.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим је тражено да се обавезе тужена да им на име неисплаћених увећања плата по основу рада за време државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом све ближе наведено у том ставу изреке, као и да се обавезе тужена да Фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених – Филијала Зрењанин за тужиоце уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања запослених, као и доприносе по основу здравственог осигурања надлежном заводу за здравствено осигурање – Филијала Зрењанин у износу који обрачунају надлежне службе тужене у време обрачуна на наведене износе по основу рада на дане државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада, те да им плати трошкове

спора. Ставом другим изреке обавезани су тужиоцу да солидарно туженој исплате на име трошкова спора износ од 39.000,00 динара, а ставом трећим изреке је одбачен део тужбе којим су тужиоци тражили да се обавеже тужена да им на име трошкова исхране и регреса за годишњи одмор за наведени период исплати износе ближе наведене у том ставу изреке.

Апелациони суд у Новом Саду Гж1 687/15 од 08.05.2015. године, ставом првим изреке, жалбу тужилаца одбио и првостепену пресуду потврдио, а ставом другим изреке је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе, сматрајући је изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ревизијски суд је мишљења да су у конкретном случају испуњени услови за одлучивање о ревизији применом члана 404. став 1. ЗПП, имајући у виду различиту праксу апелационих судова у истој чињенично правној ситуацији, што указује на потребу одлучивања о ревизији, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе апелационих судова.

Врховни касациони суд је одлучио о ревизији применом члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у спорном периоду били распоређени на послове полицајац у Управи граничне полиције. Решењем тужене од 22.01.2008. године тужиоцу М.Ј. је према Правилнику о платама запослених у МУП-у од 26.06.2006. године одређен укупан коефицијент плате од 17,54, а решењем од 07.11.2008. године тужиоцу С.М. је одређен укупан коефицијент плате од 22,10%. На ова решења, тужиоцу нису подносили приговоре, тако да су она коначна. Судски вештак економско-финансијске струке извршио је упоређивање коефицијената плата тужилаца са коефицијентом упоредног радника – државног службеника Н.М., без статуса, истог степена стручне спреме као и тужиоци, распоређена на радно место административно-технички и дактилографски послови, те је утврђено да је укупан коефицијент тужилаца за 42,02% до 78,95% већи од укупног коефицијента упоредног радника.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су мишљења да тужиоци неосновано потражују утужене износе, с обзиром да исплатом плате по додатном коефицијенту који је номинално већи у односу на додатни коефицијент државног службеника са истим степеном стручне спреме, а који нема нередовности у свом раду тужиоци на тај начин остварују право на увећану плату у складу са чланом 147. Закона о полицији.

Врховни касациони суд је мишљења да ревизијом основано указује да је приликом одлучивања о тужбеном захтеву погрешно примењено материјално право, због чега је и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Законом о полицији („Службени гласник РС“ 101/05 и 63/09), који је био на снази у спорном периоду, одређено је да се основна плата запослених код тужене састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. истог закона, применом на основицу увећава плату за 30% до 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 1), а уз сагласност Владе Републике Србије за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50% у односу на плате других државних службеника у смислу става 2. наведеног члана. Правилником о платама запослених у МУП од 26.06.2006. године одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица, запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника па до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији („Службени гласник РС” бр. 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30% до 50% у односу на плате других државних службеника.

Фактичко је питање да ли је плата полицајца који има статус овлашћеног службеног лица увећана за наведени проценат, а које је потребно утврдити у сваком конкретном случају и то поређењем са платом полицијског службеника истог степена школске спреме који има статус овлашћеног службеног лица. При томе, сама садржина одредбе члана 147. Закона указује да се увећање цени у односу на плате других државних службеника. Из наведеног следи да приликом утврђивања да је тужиоцима већ увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити возач, дактилограф, достављач (намештеници), већ по правилу полицајци који имају статус овлашћеног службеног лица, а имају исту школску спремину.

Стога је Врховни касациони суд мишљења да је у нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право када је околност да ли је тужиоцима већ признато и утврђено право на увећану зараду по основу прекорвременог и ноћног рада утврђена стављањем у сразмеру додатног

коэффицијента тужилаца са додатним коэффициентом запосленог који обавља административне послове, због чега су нижестепене пресуде морале бити укинуте, у наведеном делу.

У поновном поступку, првостепени суд ће у складу са примедбама из овог решења и уз правилну примену материјалног права донети нову, на закону засновану одлуку.

Из изнетог, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Правилно је одлучено о тужбеном захтеву којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцима на име трошкова исхране и регреса за годишњи одмор за тражени период исплати одређене износе, с обзиром да је о том захтеву Апелациони суд у Новом Саду пресудом Гж1 1454/13 од 22.05.2013. године правоснажно одлучио тако што је овај захтев одбио као неоснован.

Са наведеног, одлучено је као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**